לאיש חלפות שמלת ולבנימן נתן שלש מאות
כסף וחמש חלפת שמלת: ולאביו שלח כזאת
עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים ועשר
אתנת נשאת בר ולחם ומזון לאביו לדרך: וישלח
את אחיו וילכו ויאמר אלהם אל תרגזו בדרך:
ויעלו ממצרים ויבאו ארץ כנען אל יעקב אביהם:
ויגדו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ
מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם: וידברו אליו את
כל דברי יוסף אשר דבר אלהם וירא את העגלות
אשר שלח יוסף לשאת אתו ותחי רוח יעקב
אביהם: ויאמר ישראל רב עוד יוסף בני חי אלכה
ואראנו בטרם אמות: ויסע ישראל וכל אשר לו
ויבא בארה שבע ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק:
ויאמר אלהים לישראל במראת הלילה ויאמר
יעקב יעקב ויאמר הנני: ויאמר אנכי האל אלהי
אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול
אשימך שם: אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי
אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך: ויקם
יעקב מבאר שבע וישאו בני ישראל את יעקב
אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח
פרעה לשאת אתו: ויקחו את מקניהם ואת רכושם
אשר רכשו בארץ כנען ויבאו מצרימה יעקב
וכל זרעו אתו: בניו ובני בניו אתו בנתיו ובנות
בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה: ס ואלה
שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב ובניו

ולאבוהי שלח כדין עשרה חמרין
טעינין עבור ולחם וזודין לאבוהי
לאורחא: ושלח ית אחוהי ואזלו
ואמר להון לא תתנצון באורחא:
וסליקו ממצרים ואתו לארעא דכנען
לות יעקב אבוהון: וחויאו ליה למימר עוד
יוסף קים וארי הוא שליט בכל
ארעא דמצרים והוה מליא פיגין
לביה ארי לא הימין להון: ומלילו
עמיה ית כל פתגמי יוסף דמליל
עמהון וחזא ית עגלתא דשלח
יוסף למטל יתיה ושרת רוח קודשא
על יעקב אבוהון: ואמר ישראל סגי
חדוא עד כען יוסף ברי קים איזיל
ואחזיניה עד לא אמות: ונטל
ישראל וכל דיליה ואתא לבארשבע
ודבח דבחין לאלהא דאבוהי יצחק:
ואמר יוי לישראל בחזוא דליליא
ואמר יעקב יעקב ואמר הא אנא:
ואמר אנא אל אלהא דאבוך
לא תדחל מלמיחת למצרים
ארי לעם סגי אשוינך תמן: אנא
איחות עמך למצרים ואנא אסקינך
אף אסקא ויוסף ישוי ידוהי על
עינך: וקם יעקב מבארשבע
ונטלו בני ישראל ית יעקב
אבוהון וית טפלהון וית נשיהון
בעגלתא דשלח פרעה למטל
יתיה: ודברו ית גיתיהון וית קנינהון
דיקנו בארעא דכנען ואתו למצרים
יעקב וכל בנוהי עמיה: בנוהי ובני
בנוהי עמיה בנתיה ובנת בנוהי
וכל בנוהי אתי עמיה למצרים:
ואלין שמהת בני ישראל
דעלו למצרים יעקב ובנוהי
בכריה דיעקב ראובן: ובנוהי ובני שמעון
ובני: ובני: ובני יהודה ער ואונן
ושלה ופרץ וזרח ומית ער ואונן
בארעא דכנען והוו בני פרץ
חצרון וחמול: ובני ובני: אלין בני
לאה דילידת ליעקב בפדן דארם

שלח כזאת. כחשבון הזה·
ומהו החשבון עשרה
חמורים וגו׳: מטוב מצ׳
בתלמוד מצינו ששלח לו
יין לפי שדעת זקנים
נוחה הימנו· ומדרש
אגדה גריסין של פול:
בר ולחם· כתרגומו: ומזון
ליפתן: אל תרגזו·
אל תתעסקו בדבר
הלכה· שלא תרגז ד׳
עליכם הדרך· ד״א
אל תפסיעו פסיעה
גסה והכניסו חמה
לעיר· ולפי פשוטו
של מקרא יש לומר
לפי שהיו נכלמים היה
דואג שמא יריבו בדרך
על ידך נמכר להתווכח
זה עם זה ולומ׳ על ידך
נמכר· אתה סיפרת לשון
הרע עליו וגרמת לנו
לשנאותו: וכי הוא מושל·
ואשר: ואשר מושל: ויפג
לבו· נחלף לבו והלך
מלהאמין· לא היה לבו
פונה אל הדברים לשון
מפיגין טעמן בלשון
משנה· וכמו מאין
הפוגות· וריחו לא נמר·
מתרגמ׳ וריחיה לא פג:
את כל דברי יוסף· סימן
מסר להם במה היה עוסק
כשפירש ממנו בפרשת
עגלה ערופה· והו׳ שנ׳
וירא את העגלות אשר
שלח יוסף· ולא נ׳ אשר שלח
ולא נ׳ אשר של פרעה:
ותחי רוח יעקב· שרתה
עליו שכינה שפירשה
ממנו: רב· רב לי עוד
שמחה וחדוה הואיל
ועוד יוסף בני חי: בארה
שבע· כמו לבאר שבע:
ה׳ בסוף תיבה במקום

ויאמר ישר׳: ואמר ישר׳ סגין טבן ונחמן פסיקן לשמעי והדרן לא סבירת להון עד כדון יוסף· חיין ... ונחמי יתיה קדם עד לא נמותי:

ואך ליצחק אלהיו: לפיכך·
[illegible] חייב אדם
בכבוד אביו יותר—
מכבוד זקנו לפיכך
תלה ביצחק ולא באברהם:
יעקב יעקב· לשון חבה:
אל תירא מרדה מצרימה·
לפי שהיה מיצר על
שנזקק לצאת לחוצה
לארץ: אנכי ארד עמך·

הבטיחו להיות נקבר בארץ: אשר רכשו ו
בארץ כנען· אבל מה שרכש בפדן ארם
נתן הכל לעשו בשביל חלקו במערת
המכפלה· אמ׳ נכסי חוצה לארץ אינן כדאי׳
וזהו אשר כריתי· העמיד לו ציבורין של
זהב וכסף כמין כרי ואמ׳ לו טול את אלו:
[illegible] דינה [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
ובנות בניו· סרח בת אשר ויוכבד—

ובכל פשעיהם והושעתי
אתם מכל מושבתיהם
אשר חטאו בהם וטהרתי
אותם והיו לי לעם ואני
אהיה להם לאלהים:
ועבדי דוד מלך עליהם
ורועה אחד יהיה לכלם
ובמ׳ ובמשפטי ילכו:

וחקתי
ישמרו
ועשו
אותם:
וישבו
על הארץ
אשר
נתתי
לעבדי

בגלולי׳: הבאים
מאגריוה· על
שם השיקוץ
הכת׳ קורא
להן ביזוי כמו
וזיין להזהיר
על שלא [illegible]
כתב [illegible]
יושר כמו